

Sicília (I) : robatori a Il Gattopardo

El furt de la motxilla d'una companya de l'expedició de Santa Pau a Sicília ens permet conèixer els interiors de la 'questura' i el funcionament dels Carabinieri de Catània

Davant d'Il Gattopardo. ROSA TORRENT.

Ara que ja torno a disposar del Quadern Negre aprofito, lectors, per relatar-vos un succés viscut en primera persona durant el viatge a Sicília de l'expedició de Santa Pau que aquest estiu hem visitat la població agermanada de Licodia Eubea, a Catània. Quatre de les expedicionàries vam optar per passar una nit a Catània abans d'anar a la cita amb els germans licodians. Ens vam allotjar a Il Gattopardo House, que s'anuncia com un bonic hotel a bon preu i amb bon i copiosos esmorzar ubicat en un antic palau nobiliari del Vuitcents amb vistes a la Via Etnea, al cor de Catània. I tot és veritat i s'hi pot afegir que les habitacions són molt més àmplies que molts pisos on he estat, i que el responsable que atén la recepció i els àpats, en Gaetano, no pot ser més atent i amable. Tan amable que, després de deixar l'habitació, es va oferir a guardar-nos les nostres motxilles, per no haver-les de deixar al cotxe de lloguer que ell ens havia deixat aparcar davant la porta, i no haver-les de tragar a coll mentre rondàvem per la ciutat, que sempre t'avisen que és tan atractiva com perillosa. La dissort va fer que un cop al carrer, disposades a visitar la ciutat a 40 graus, descobrí que m'havia oblidat el barret i patia que el sol m'esterrossés. Vaig tornar a entrar a l'hotel marcant el codi que recordava que era gravat al clauer. El portal es va obrir sense problema i darrere meu va entrar un home jove, alt que duia una motxilla d'esport de color negre a l'esquena. Vaig pujar els dos pisos que tocaven per les escales, vaig entrar a la recepció (la porta que a la nit vam haver d'obrir amb clau ara era oberta) i vaig anar darrere el taulell de recepció i vaig agafar el meu barret de dins la motxilla. Quan sortia, el noi de la motxilla negra baixava del pis de dalt, on vaig suposar que hi havia habitacions. Error. Hi havia un dentista, tancat aquell dia. Vaig baixar i quan vaig ser a la gran

entrada vaig veure que el noi amb la seva motxilla negra a l'esquena també baixava. Em va atrapar i em va ajudar a obrir la pesant i grandiosa porta. No em va agradar que s'acostés tant i el vaig mirar amb malfiança i ell em va dir: "Sono ospitato". Era una justificació? Jo vaig sortir, em vaig posar la gorra i vaig anar a buscar les meves companyes de viatge (la meua filla Àgata, la Teia Roca i la Rosa Torrent), que eren a deu metres carrer avall esperant-me, i no em vaig fixar cap on havia tirat l'home ni si realment havia sortit darrere meu. Però l'instint va fer que només de trobar-les els mencionés que havia coincidit amb un noi que m'havia fet sospitar perquè tenia una actitud estranya. I, sense dubtar, totes vam coincidir que havien d'anar a dir al responsable de l'hotel que resguardés les nostres motxilles en un lloc més segur que darrere el taulell, on les havia posat. Vam entrar. Jo em vaig quedar a l'entrada per si tornava veure l'home de la motxilla negra. Un minut i vaig sentir el crit: "La motxilla de la Rosa no hi és!" L'havien robat i jo havia estat a un pam del lladre i, encara pitjor, li havia franquejat

l'entrada. Quina ràbia! M'havia preocupat de protegir-me el cap i no em vaig cobrir les espatlles davant d'un lladre. En Gaetano no parava de lamentar-se. "No ens havia passat mai." La Rosa, desposseïda del seu DNI i de tota la roba que duia per al viatge, feia retrets, justificats. A mi, per no haver-li fotut la porta pels morros al lladre i a en Gaetano, per no tenir més seguretat. Vam demanar les imatges de les càmeres que l'hotel té a l'entrada, la sortida, la recepció... Jo volia veure si el lladre havia sortit amb mi i amb la motxilla, perquè no recordava que la portés. A l'esquena només hi duia la seva, gairebé buida. Però per no se sap per quins motius ell no podia rebobinar les cintes i la central no les hi enviava. Temps perdut. Tocava resignació. La Rosa, exprofessora i escriptora, va treure la vena filosòfica i va dir que podria gaudir del viatge amb la roba que duia posada. "No ens calen tantes coses." Dinners i targetes, els tenia ella. En Gaetano va dir que arreglava tota la paperassa per a l'assegurança, i que ell acompanyava la Rosa amb el seu cotxe particular a fer la denúncia als Carabinieri. Les altres tres vam anar a rondar per Catània, tal com havíem previst, però una estona després els Carabinieri em van reclamar. Per si podia identificar el lladre. Era testimoni en una investigació dels Carabinieri. (Continuarà...)

Publicat a:

-El Punt Avui. El Punt Avui 08-08-2026, Pàgina 32

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/punt-divers/article/4-divers/2665649-sicilia-i-robatori-a-il-gattopardo.html>